

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלֹל ט. מוֹסַמְתָּא (פ"ו),
(ב) גִּי אִימ טָקָּ, (ג) וְכַחֵס
עו. מִנְחָוֹת קָה. נִדֵּה ע.,
(ד) וְיִקְרָא יֵד' (ה) גִּי אִימ
כִּסּוֹף (וִכִּי"ה כִּכְלִין),
(ו) וְנִפְתָּח פִּירֵי מִ"ג,
(ז) שִׁיךְ לַעֲיֹב, (ח) גִּי אִימ
כְּנֹדֵר עֲמָל, (ט) גִּי אִימ
שְׁלֵשִׁים יוֹם, (י) גִּי אִימ ח'
עַם יוֹם שְׁמִינִי, (כ) גִּי אִימ
יוֹם עַם יוֹם שְׁמִינִי,

תורה אור השלם

ו. כָּל יְמֵי נָדָר נִזְרוּ תֵּשֶׁר
לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עֵד
מִלֵּאָה הֶמְנָם אֲשֶׁר יוֹד
לֵךְ קֹדֶשׁ יִהְיֶה גִדּוֹל פֶּרַע
שֶׁעַר רֹאשׁוֹ: בְּמִדְבַּר וְהָ

נוסחת הריב"ן

[illegible]

גליון הש"ס

גם' וחמאת העוף בו'
לקבורה. ע' סוף תמורה
נמתי':

שני נזירים פרק שמיני נזיר

גמ' וּתְנִי עֵלַי וּמַגֵּל אֶרְצֶךָ סִנְחֵלִיּוֹת. בְּנִיּוֹת מוֹעֶטֶת מַשְׁלֵס לְשֵׁלִים וּבְנִיּוֹת מְרֻבָּה מִשְׁנֵה לְשֵׁה: סִנְחֵלִיּוֹת רִאשֹׁנָה מִבֵּית לְפִדְיוֹן. דְּהִינּוּ לִפְרֵי מִזְרַע שְׂכָמוֹ בֶּהֱן וּלְקַח לְמִטְרָה שְׂמִי לְפָרִים חַיִּים טְהוֹרוֹת: וּמִטְרָה שְׂפֹף. דְּקָרְבֵן טוֹמָאָה דְּנִיזָר:

למירות: **ממה נפשך** אי ודאי **מזורע** הוא ולא **טמא**. כמח הילכך הא דקא דמיית ציפורין וז' היא חובתו וטחלת העוף קרנן טומאה **א** בצורר היא ספק ואלא לקבורה משום דלימא לאו טמא מת הוא ולא חזיא להקריבה ועולה דקמיית קרנן נדבה דלימא מזורע הוא ועדיין אינו רחוי לגלגלת סהרה דמירות: **ונלמנו** **א** **בסוך** **שבעה**. כמשפט של מוחלט שסופר שבעה ואח"כ מגלת: **אי אפשר דלימא לאו מוחלט**. ולאו טמא הוא והכי גזר טבור ורחמנא אמר טבר לא יעבור על ראש: **ויא** **ל** **לא מזורע ודאי** הוא ולא **טמא** **מס** הוא. אלא מיר טבור לציפורין דקמיית אלא חיישנא דאכרבי קא מיתעביד וז' משום טחלת העוף קא קאולא לקבורה ועולת בהמה דקמיית היא חובתו: **ופא קבעי איתויי אשס**. מזורע בתגלגלת שניה ואשס בצדמורע ודאי מעכב באכילתו דקמיית **לן** **היצי** כסרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני ארבע תגלגלות אמאי לא מני ליה אשס: **הא מני ר' שמעון היא דאמר מייסי ומסני**. כדאמר' נפרק כתר' דמסכת מנחות **דף קה**. רבי שמעון אומר לגמרת מבאי חולין ולגזי עמו ואומר

אש מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואש לאו אשט זה יאה שלמ
נדבה ואותו אשט טעון שמיטה נפשו ומתן בהיות הכה נמי מימי
אשט מזורע ומתני: **תנחלם ב' ושלישם לפריס חיות אינו לריך.**
הביא שבה הביא בתנחלם ראשונה: מאי איתן לך למימר
דמיציעא ליה לאחייא דילתא מוחלטא הוא ולא טמא אמתתא ראשונה
ועלתה לו לימי חלוטו ותנחלם שניה זו היא של ימי ספרו וזרך
הביא קרן מזורע להבי דלמר דלימי חטאת השוף: **ותנחלם**
שניה ותנחלם שלישים חזא לפסק חלוטו וחזא לפסק טומאה
דמיריות ותנחלם שניה איכא למימר שמה מוחלטא הוא ותנחלם
השוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בתנחלם בהמה הוא דמיחייב ולא
בתנחלם השוף א' לאו דליהו עני ה' לפי שאין חטאת בהמה כהא
על הספק הילפי שניה נאכלת מספק והוא על התנחלם שנתפסו
בצילה ומיחייב לאחייא לפי שאין חטאת קדשים לבית הפסול חקון
(ד' רבנן) איכא כותב כל נכפיו לאחייא קדשי עני ומיחייב חטאת
השוף הכאה על הספק כדלמר ב' מי שאמר הרני מיר וגיל
דף טז.) אע"פ שניה נאכלת וה"נ מני עולה בתוספתא (פ"ו ה"א)
בבביתא (ומפרשינן לה נמי הכי בפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.)
גדריה שני מזורעים שנתפסו קרשנותיהם וכו' ואי אמרת מוחלט
ועומא הוא ושמי גבולותם ראשונות ועולת לו לתנחלם חלוטו
וימי ספרו הילכן בתנחלם שניה מיציעי ליה לאחייא חטאת השוף
בתקום חטאת בהמה שהיה מחייב להביא ואידך חטאת השוף
דקיימי בתנחלם שלישים חיהו לפסק טומאה ועולת בהמה שבו
ושבו חיהו נדבה ויכא נמי למימר דליתא לאו מזורע היה
אלא מיר טמא ותנחלם ראשונה ועלת לו לתנחלם טומאה דמיר
ותנחלם שניה לתנחלם טהרה לך מביא עולת בהמה
הביא מוחב והחטאת כספק ותנחלם רביעית חזא
קרנן טהרה (ח) חטאת דבהמה ועולה ושלישם ומתני:

ואפשר לגלות שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט ואשמתי יי
הוא והוא הכין סעי' תנחומים תלמודו והיו דקדמך אוכל ק
שלישית לדון נזיר טמא ויום ל"ח יעלה לו למנון ו' וביום דקדמך יתח
בגלותם נזיר לטיבך והיינו דקדמך ורבותי ו' וישימנו למחר ע"ד דה
ימים ושונה יין ומיטמא פתחים לאחר ארבעים וארבעה ימים.
יגלה¹⁴ וביום שמיני יביא קטנות מזרוע וכו' ביום יח' מותר לאכול
שיפור י' על יום שמיני על חלותו וביום יח' יגלה וביום השמיני
ישיפור י"ח שלם ואחד יגלה וביא קטנות סכרה וביום דקדמך

ד.

ה"ג תגלחת ראשונה בביא צפירה. לפסק מוחלט חתה שחוטת ואחת משולח וחסות העוף לפסק נזיר טמא ועולת צהמה לפסק נזיר טהור ועולת העוף דלא אייתי דין נזיר טמא ק"ל ושם מספק לא הרכיבוהו וכן רצח לומר דשנתיים דנזיר

לספק מיר טעור דק קרבן להחיות
בתגלחת ובדמארי גילת על אי
משלשן יאל: היג שניה מביא
חטאת העוף לאו משום דמירות
וטומאה? יעלה לו למינן שבעה וצדקה
השמיני יתחיל למנות דגמיר טמא
ליכא לפסוקי בתגלחת שניה אלא
משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה
שמא? לא היה מוחלט כי אם מיר
טמא: שלישית מביא חטאת העוף.
דלוי היה טמא ותגלחת של מוחלט
לא יעלה בתגלחת לא לגמיר טעור
ולא לגמיר טמא דפדרישית: כמקור:
ועולת בהמה. דשעת מוחלט הוא אך
לא טמא: רביעית. דליכא
לפסוקי לא בתוחלט עוד ולא בטמא
עוד מביא קרבן טהרה משלס:
אמרת. כמו אמר מיר בתגלחת
ראשונה מביא לפורין
וחטאת העוף ועולת בהמה ממה
נשכן אי ודאי מזרע הוא ולא טמא
הוא לפסוקי לזכותו וחתאת העוף
ספק אולת לקבורה ועולה הוא נכסה:
ולגלחו בסוף שבעה. דהיינו תוך
שלושים לא אפשר דליגלח לאו מוחלט
הוא: ורחמנא כמו מער לא יעבור
כיו: **והא** בעי אשכחן? ששעין יעבור
דאפר סיית' ופוגנה. דלמך כפרק
התעורבות (נחמס דף עו.) וכפרק

ממנה בשלמים אף כי ממעט זמן אצלם ואי לא מזרע וכו' ויבדיל
טמאם הוא טהאם העוף חובנו פרים אכרלו ולא וכו' חולין בצורה
ועולת בהמה היו נדבה ואי לאו מזרע הוא ולא טמא הוא פרים
אכרלו קא מתעבדתי וטהאם העוף לקבורה אולא ועולת בהמה
היא חובנו: **תלגלח** שניה ושלישית פורים חיים' בשביל טומאת
הזר' לך דהא עבד מאי אכרל לממזר דילמא ודאי טומאת היה חדא
לספק [פסרו] וחדא לספק טומאתו תלגלח רביעי' מביא קרבן
טורה ומתנה: **ספק** טמא וטהאם ודאי אוכז' בקרשים אכר
שמינה ימים. כלומר ביום השמיני ולאחר לאו דוקא שיום ראשון
והיורדו מנחל חלתו וזמן מחול לאהלו בשעת מים וימים [שביעי']
יגלה וביום השמיני יביא קרבנות מזרע וכו' ביום מותר לאכול
בקהש ועתה אם היה טמא ודאי יספור ו' ויה' שלשי' ו' ויגלה וכו'
אכל עתה שפך דילמא לאו טמא הוא אלא טמור טומאתו ולכן
לגלגלו בתוך שלשי' אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ויחמנא ולכן
תעבר לא יעבור על ראש על מלאת ולכן ימנה שלשים יום שמיני
ועולה לו וביום שלשים ואחד יגלה כדון כל נזיר שגלגל יום שלשים
ואחד כדאמר בפ' קמא (נעלי דף ה:) הרי ביום שלשים' יגלה תלגלח
שלישית דשפא' נזיר טמא הוא והימני להשלים שיעל ויגלה למות
שלשים יום עוד וביום שלשים ואחד יגלה תלגלח נזיר טמור והיינו
דקאמר וטובה וין ומיעטא למתים לאחר שלשים ושבעה ימים דהיינו
[וינוס] ס"ה או הכלל אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות
טורה עד פוס מים חלוטו ואינו קרוי מחוסר כפורים ואיך
בקהשים אלא בשביל טומאתו שטומאתו נמוס:

מוחלט **פס** **טפא** * **ורא** **אובל** בקדשים **אחר** **שליש**
ושבעה ימים ויטהר יין ויטמא **אפתים** יגלה
שבועים ויברכה ימים. **מאחר** **שליט** **ודא** **מוחלט** **לא** יגלה
שום חגלה ח' אם לקוח ו' **אחר** **הוא** **שליש** ח' ומגלה שבועי
ובשמיני **מבוא** **קרנן** **טמא** **השוק** ^{טו} **ומירות** ^{טז} **טומאה** **ואי**
לא **למנן** **שליש** **וביום** **שליש** **ואחד** י' **יגלה** **שמה** ^{יז} **מוחלט**
אם **לאחר** **שליש** ח' **דהיינו** **יום** י"ח **שנה** **ימים** יגלה
למנות **מירות** **טהרה** ^{יט} **אם** **לשנה** **אחרת** **אם** יגלה
יום ע"ס * **טפא** **טוחלפ** **ורא** **אובל** בקדשים **אחר** ח'
מאחר **שהוא** **מוחלט** **ודא** י' **טמא** **מירות** יגלה **וביום** **שנה**
קדשים **ואי** **לאחר** ח' **לאו** **דוקא** **אלא** ח' **עמא** **ושביל** **שהוא** **טמא**
ואי **קרבנות** **טומאה** **ומחיל** **למנות** **מירות** **טהרה** **שליש** ^כ **ועל** **יום**
ושהה יין **ומיטמא** **למחיס** **לאחר** **מ"ד** **ימים** **דהיינו** **יום** **מ"ה**;
גזר

יך

עין משפט
גר מצודה

י"ב א ב מ"י פ"י מהל'
מירות הל"א:
ב ג מ"י שס הל"ב ד ה ו
ז ח וע"ש נכ"מ:

הגהות התוספות

1. רי"ת קט"ז ל"ג, 2. ז"ל
- ל"ח תמוז נדיר תמוז, וז"ה
- בס"י ומחצית יעלה עד
3. יתחיל לזנות, נמחק.
4. יבוא דשחא.
5. ז"ל חיות.
6. דמפסד.
7. ז"ל שלשים ושמנה.
8. ז"ל שחא.
9. ז"ל לגירות תמוזא.
10. חיצת ואחד נמחק.
11. ז"ל ושחא.
12. ז"ל
- נודות תורה שלשים ואחד.
13. ז"ל ויתחיל.
14. ז"ל
- יעלה תנחלם שנה.

פי' הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר: ריש
היא דאמר בפ' התערוכות
ובפ' בתרא דנדה ומייתי
אשם ומתני ומתני בשלמים
ולא חישי על מה שממעט
הוא אכילתו ומימי קדשים
לביה הפסול: הוא חזא
לספק ספרו וחזא לספק
טומאתו. פי' חטאת העוף
על תגלחת שניה היה לספק
סוף ימי ספרו ושל תגלחת
שלישית היה לספק ימי
טומאתו.